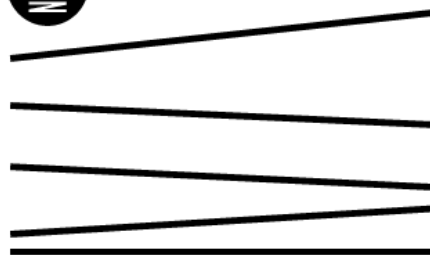

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

oversat.

Augusta : en sandfærdig Tildragelse, fortalt til
Advarsel for unge Fruentimmer

København : Sebastian Popp, 1791

30 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

A u g u s t a.

En sandfærdig Tildragelse,

fortalt

til Advarsel

for

unge Fruentimmer.

Oversat.

Kjøbenhavn, 1791.

Trykt hos Sebastian Popp.

1713

—

1713

1713

1713

1713

1713

1713

Augusta var sex Aar gammel, da hendes Fader døde. Han havde været geheime Legationsraad, havde holdt en egen Equipage, fire Gange om Aaret givet et stort Giestebud, og hvert andet Aar reist til Badet, og efterlod af en Formue, der havde bestaaet af tredive Tusinde, endnu otte Tusinde, tilligemed en smuk Have i Forstaden.

Augusta var hans eeneste Barn, og hendes Moder var en af de retskafneste Damer, som man nogensinde har seet i Residenserne. Hun beklagede eensom sin Gemahls Død, folgte

Eqvipagen, indskrænkede sig saa meget som mueligt, og besluttede, at leve allene for sin Datters Opdragelse.

Augustas Moder havde selv opammet hende — hun havde aldrig havt nogen egenstændig eller lumsk Opvarteriske — hun havde aldrig seet handle efter andre end gode og rimelige Grundsætninger, og hun var selv bestandig behandlet efter de samme — hun havde aldrig erfaret, at man kunne tænke anderledes, end man talede — og, hvilket ikke er gandske uvigtigt, det var hende-ubekendt, at der gives Spotterier i Verden.

Paa en saa ufordervet Grund plantede Augustas Moder sine Lærdomme, og det var intet Under, at disse Lærdomme slog Rodder, og med Tiden bleve uomkæstelige.

Hovedindholden af Moderens Lærdomme var:

En Piges Dyd bestaaer ikke i udvortes Prydelser, men i hendes indvortes Uskyldighed, og en Piges Indtagenhed, ikke i hendes Skønhed, men i hendes Beskedenhed og Sædelighed.

Hun

Hun igientog for hende, at et prægtigt Antog behager mindre, end et modens, og et modens mindre, end et reenligt og smagfuldt, men at et reent Bærelse og et smukt Kioffen behager mere, end hiint Antog.

Augusta fik en liden Grettesættelse, naar hun af Uforsigtighed slog et Glas eller et Stykke Porcellin itu, men naar hun lod sig merke med et pøbelagtigt Udtryk, maatte hun i to eller flere Dage spise gandske allene i et Hjørne af Bærelset. Ved et saadant Udtryk forstod hendes Moder ethvert, som ikke var sædeligt, det maatte for Resten være laant af den Pøbel, *) som gaaer til Guds, eller af den, som kører med en egen Equipage.

Augusta blev straffet, naar hun beegneede en Pige med Foragt, men hun blev ligesaa haardt straffet, naar hun satte sig hos en Pige, for at sladdre med hende.

A 3

Au:

*) Merker, mine Læsere, at det Ord Pøbel ikke betyder Folk af nedrig Stand, men Folk af nedrig Tænkemaade og slette Sæder. Der kan altsaa gives Pøbel i alle Stænder, fra Bonden indtil Kongen.

Augusta var otte Aar gammel, og en Søndag om Vinteren stod en liden Pige barføddet for hendes Dør, og bad om en Almisse.

„Men, min Gud fryser du da ikke?“ sagde Augusta, og vred de smaae Hænder.

„Na ja vist fryser jeg“ sagde Pigen, og quegrede med Tænderne.

„Der!“ sagde Augusta, tog de med Sølbroderede Pampusser af, og gav den fattige Pige. Pigen faldt næsten paa Knæ for hende, tog Skoene i Haanden, og løb med Frydsskrig derfra.

Augusta løb med Frydsskrig i bare Strømper til sin Moder, og udbad sig Hverdags-Pampusserne, som ikke vare broderede.

Hendes Moder gav sielden en Betler, men desto oftere gav hun Huusarme, som hun blev underrettet om. Alle saadanne Belgieringer gik igiennem Augustas Hænder. Moderen ville have, at Augusta skulde blive bekendt med den menneskelige Elendighed, og at hun skulde vænne sig til, at finde en Fornøielse i muntre Ansigter, som hun selv havde gjort muntre.

Au-

Augusta havde en Sparebøsse, hvoraf hun kunne tage efter Behag. Hun gav fattige Forældre, det hun havde at bringe dem, i sin Moders Navn, og hun gav de fattige Forældres Børn noget af sin Sparebøsse. Denne var næsten altid tom, Moderen maatte tillægge den saa mange Indkomster, som hun ville.

Engang nærmede Moderens Fødselsdag sig, og Augustas Sparebøsse var udtømt. Hun gik til sin Kommode, trak Skuffen ud, hvori hendes skønne Dukker laae i en Række, tog den ene efter den anden ud, lagde dem vemodig ind igjen, og lukkede til.

Nogle Diebliske derefter kom hun igjen, mynstrede Dukkerne endnu engang, tog den flætteste, lagde den hen igjen, tog en smukkere, og greb efter lang Betænkning, endelig den allerstrukkeste. Hun kyssede Dukken, og løb ud til Pigen.

„Der, Rosette!“ sagde hun, „gesvindt løb og sælg den. — Jeg vil binde Mama paa hendes Fødselsdag. — Men løb hastig, at jeg

kun ikke mere seer Duffen. — Jeg veed allerede, hvad Mama gierne gad have.

Pigen maatte endnu engang levere Duffen: Augusta kyskede den, tog Afsked fra den, og løb bort.

Pigen bar Duffen til Moderen: hun købte den og sendte Augusta et Guldstykke.

Augusta tog det, bad om Tilladelse at besøge en Veninde, og lod sig af hende købe de Smaating, som hun havde bestemt for sin Moder.

Da Dagen kom, overleverede hun Foræringen og bad sin Moder, at hun ville tage til Takke.

„Jh, du har vel havt ret mange Penge?“ sagde Moderen.

„Ja,“ stammede Barnet, „jeg har — jeg — jeg har havt Penge.“

„Du maae have sparet forskreffelig,“ begyndte Moderen igjen. „Jeg fornøier mig ret over din Foræring.“

„Er det sandt, kære Mama?“ sagde Augusta glad.

„Men

„Men du giver mig dog gierne alting?“

„Åh, kære Mama,“ sagde Pigen, omarmede hende og græd; „jeg har jo solgt min Julie!“ Moderen kyssede hende, og rev sig løs fra hende, gik i et Sidekammer, og flød hen i Taare.

Hun høitideligholdt aldrig sin Fødselsdag igien, uden at tænke paa den solgte Julie: og man kan forestille sig, hvor meget hun ved dette, og endnu flere deslige Træf blev opmuntret til at anvende al muelig Omhyggelighed paa at danne en saa haabesfuld ung Siel.

Hvem skulle ikke ved en saadan Opdragelse have spaaet et saadant Barn det lykkeligste Liv? Men — mine Læsere og Læserinder, lægger Merke til denne Sandhed! — til at komme lykkelig frem i denne Verden er det ikke nok, at være god og uskyldig, man maae tillige søge at skye alt Ekin af Ondt: ellers kan man ved det reneste Hierte og ved den retskafneste Wandel dog blive meget ul lykkelig. Det vil I kunne lære af Fortsættelsen af denne Zildragelse.

Augusta blev oplært i alle qvindelige Konster, og i hendes trettende Aar begyndte hun allerede, under hendes Moders Opsyn, at forestaae Huusholdningen.

Hun tiltog derved i legemlig Skønhed, saa at hun i alle Henseender blev et meget behageligt og fortræffeligt Fruentimmer.

Hidindtil havde Augusta kun gjort saa mandlige Bekjendtskaber, og selv disse bestode allene i vidtløftige eller nær Beslægtede. Hun gjorde allene en liden Kreds af Veninder Infælig, i hvilken herskede Fred, Fortroelighed og Glæde. Hun skulde have opofret sit Liv for enhver af disse Veninder, og hun blev ligeledes af dem alle elsket paa det ømmeste.

Det var intet Under, at den gode Legationsraads Frue, lidt efter lidt blev en Smule forfængelig af sin Datter. De Berømmelser, som man gjorde hende over Augustas Opdragelse — den glimrende Lykke, som enhver for Fremtiden lovede Augusta — de Ønsker, som man overalt gjorde, at hendes Moder skulde føre hende ud af hendes Gensomhed i
den

den store Verden, overdøvede endelig den smukke Kone.

Hun besluttede, at opofre Eensomheden for sin Datters Lykke, begyndte den anden Gang at lade sig see i den store Verden, og indførte Augusta i samme. O havde hun dog kunnet forudsee, hvilke beklagelige Følger dette uoverlagte Skridt ville drage efter sig!

Neppe havde Augusta viist sig, før alles Bine vare henvendte paa hende. Alting lød af Lovtaler over hendes Skønhed, hendes Forstand og hendes Hjerte.

Den ærlige Moder ønskede sig til Lykke, at hun havde fulgt sine Bekendteres Raad, og Augusta glædede sig, at hendes Ansigt syntes at udbrede Liv og Velbehag rundt omkring hende.

Hun besad en vis naturlig Følelse af Besqvemhed, som ved enhver Leilighed betyndede, hende, hvorledes hun havde at forholde sig. Hun lod sig neppe den tredie Gang see i denne store Kreds, da selv de forstandigste Mødre hemmelig forestillede hende deres Døttre, som

et

et Mynster paa en artig og utvungen Opførsel.

Augusta blev i kort Tid bekiendt som et af de fuldkomneste Fruentimmer, som man nogenfinde havde seet. Selv nogle Hoffrøener erklærede, at Legationsraadens Pige vidste ret godt at skikke sig i en Dames Aars.

Man begyndte hyppig at anholde om Augustas Haand. To til tre unge Mænd af Fortienester, som i alle Henseender syntes at være Augusta værdige, fastede især sine Øine paa hende. Men deels kunne Augusta ikke overtale sig til, at nægte sig en Frihed, som hun nød med saa megen Anseelse, deels smigrede maafføe Moderen sig, at der var bestemt hendes Datter en mere glimrende Lykke, end en Borgers Haand.

Augusta blev en og tyve Aar gammel, og var i Besiddelse af en almindelig Tilbedelse og et ubesmittet Rygte, da en af hendes Slægtninge giftede sig, og gav et Bal. Augusta og hendes Moder vare tilstede, og gjorde adskillige nye Bekiendtskaber.

Den

Den tredie Dag derefter lod den unge Grev von S. sig melde. Han havde paa Vallet danset med Augusta, og optaget en Sløife, som Augusta havde tabt, og denne Sløife bragte han nu tilbage.

Greven var en elskværdig ung Kavalier. Hans Opførsel rekommanderede ham saavel hos Moderen som hos Datteren. Af Høflighed bad man ham igientage sine Besøg, og han igientog dem meget ofte.

Nogen Tid derefter bad han om Tilladelse, at bringe sin Fætter Baron von M. med. Med Fornøielse gav man ham denne Tilladelse, og Baron von M. bragte kort derefter Kammerjunker von F., og denne igientog den unge Domherre von E. med.

Paa denne Maade forsamlede sig usormerket omkring Augusta, inden et Aar, en Hofstat, som bestod af Residensens bedste Ynglinge. For at have Udgang i Huset, behøvede man endelig intet mere, end at blive indbragt af nogen, der allerede havde Udgang: og der ligesom gaves bestemte Dage og Timer,
hvor=

hvorpaa der i Legationsraadindens Huus var et Slags offentlig Assamblee. Man taledede, man sang, man læste, man underholdte sig med uskyldigt Spil, hvori enhver kunde tage Deel.

Moderens saavel som Datterens Opsørsel holdt enhver ung Herre i Vresnngt: og længe derefter har endnu nogle af dem tilstaaet, at de havde dette Huus meget at takke for sin Dannelse.

Augusta bestyrede imidlertid det hele Huusvæsen, og hun bestyrede det med den nøiagtigste Orden, som endnu altid lader Tid tilovers til selskabelig Fornøielse eller eensom Læsen.

Hendes Opsørsel i en Everm af saa mange Ynglinge var den allersorgsigtigste. Hun modtog aldrig en Foræring, som man paa nogen Maade kunde kalde Foræring; hun førte aldrig Brevverling, hun gav aldrig en hemmelig Kendesvous. Det var noget overordentligt naar hun sad med ledige Hænder iblandt sine Tilbedere, eller naar hendes Moder skiltes fra

fra hende. Hun var i Stand til at kalde paa Tieneren, og give ham en Forretning i Værelset, naar hun tilfældigviis var allene med en af sine Venner.

Alle disse Venner bleve behandlede paa en og samme Maade. Om Augustas Huus havde været et Kloster, og hun allene havde talt med sine Venner igiennem Gitterværket af Talesalen: hendes Opsørsel skulde ikke kunde have været uskyldigere, og hendes Wandel ikke mere ubesmattet. Desuagtet avledes dog lidt efter lidt Bagvaskelser imod Augusta.

„Naar den Pige,“ sagde en af hendes Bedømmerster, „offentlig omgaaes saa frit med unge Mandfolk, hvad maae der da ikke foregaae i Hemmelighed.“

„Det er umueligt, at den retskafne Moder veed alting!“ sagde en anden.

„Man maae holde det den stakkels uersørne Pige tilgode, men Moderen fortjener ingen Tilgivelse,“ sagde den trede.

„Man maae skiule alt med Kierligheds Raabe!“ sagde den fjerde, og sendte strax Bud,
for

for at underrette et Par gode Veninder om Nyhederne af Augustas flette Opførsel.

I Begyndelsen kaldte man det blot muligt, at der i Legations-Raadens Huus foregik Hemmeligheder: om kort Tid blev det sandsynligt, og endelig var det vist. Bagvaskelsen sneg sig først sagte ved Matbordene fra Dre til Dre, og talede dernæst høit paa Bagtparaden, i Tjenerkammerne og i Bisitsalene. Og ingen hørte de Historier, som man fortalte paa Augustas Regning, med inderligere Fornøielse, ingen troede dem hellere, og ingen udbredede dem med større Fornøielse, end den, som i Augustas Forsatning mindst skulde have været Augusta.

Et ungt Menneske af et forneemt Huus, som for kort siden havde taget Tjeneste i Garden, hørte om den ivetndige Augusta. Han var vant til at stiente den ene halve Deel af sine ledige Timer til Faraobordet, og den anden til Omgang med visse Fruentimmer, som man kun i største Nødsfald nævner ved deres ret skammelige Navn. Han saae Augusta paa
Rome

Komediehuset, fandt hende over al Forestilling indtagende, og indfandt sig hos hende og hendes Moder.

En Dag overfaldt han Augusta paa en gandske usædvanlig Tid. Hun var allene; efter nogle Minuters Forløb blev han uforstkammet, og ville kysse hende. Hun skreg og stødte ham tilbage. Han stod ikke i den fuldkomne Egeværkt, tumlede mod Hiernet af et Skab, og fik et blaat Die. Tjeneren traade i samme Dieblis ind, og Augusta undløb i et Sideskammer.

Dagen derpaa trak han paa Vagt, og hans Kamerater spurgte: om han havde været for Haanden? Han fortalte enhver, som spurgte ham, utilbageholden sin Historie, og om Aftenen vidste den hele Residens, at en Lieutenant af Garden havde hentet sig et blaat Die hos Augusta.

Hele Residensen loe; men ikke paa den skyndige Officers Bekostning (uagtet denne ogsaa derved vistes i et slet Lys), men paa den uskyldige Augustas Bekostning.

B

„Naar

„Naar man ikke selv gav Leilighed dertil, saa understod ingen sig saadant,“ sagde den ene, og brystede sig.

„Jeg vil ikke dømme,“ sagde den anden, og rastede med Bisten, „men Krukken gaaer saa længe til Blands, at den kommer hankeløs tilbage.“

„Retfærdige Himmel! det gaaer dog til her, som i Sodoma og Gomorra,“ sagde den trede, og tog en Pris Tobak, for at komme sig af sin Skræk.

Fra denne Tid af fik Augustas Veninder Befaling af deres Mødre, at trække sig tilbage fra Augustas Omgang. Ingen af disse Piger kunne i deres Hierte være uskyldigere, end Augusta: desuagtet blev Augusta nu erklæret for en Person, med hvem de for deres Vres Skyld ikke torde omgaaes.

Legations-Raadinden og hendes Datter mærkede omtrent Aarsagen til denne Adskillelse; men Moderen beroligede sig dermed, at der intet Ondt foregik i hendes Huns, og Datteren var sig bevidst, at hun kunde trodse med sin

sin Uffnyldighed. Men begge skulde have betænkt, at dette endnu ikke var tilstrækkeligt i Verdens Dine.

Omtrent et halvt Aar efter denne Hændelse med det blaa Die, havde Helten af denne Hændelse siddet en heel Aften ved Spillebordet.

„Nu, Lieutenant, hvorledes er det gaaet?“ spurgte en af Tilskuerne, da man reiste sig fra Spillet.

„Jh nu, jeg maae være saa tilfreds!“ svarede han, og strøg Pengene til sig: „jeg er kommet derafra med et blaat Die.“

Ha ha ha! det gaaer altid Lieutenanten saa!“ begyndte en uhyre tyk Ritmester, og loe, saa Vinduerne skingrede.

„Det glæder mig, Herr Ritmester,“ sagde Lieutenanten „at jeg forskaffer Dem Leilighed til en Motion. — Men hvad Pokkeren kunde jeg dertil; at Augusta ikke var sikker for den fordømte Tiener.“

„Psh, Herr Kamerat!“ begyndte en Dragonofficer som sad ved Siden af Ritmesteren

steren, og var bekiendt i Legationsraadindens Huus.

„Min Herre, hvorfor pshver De, om jeg tør spørge?“ sagde Garderen.

„Fordi det er slet talt, Herr Kamerat.“

„Herr Kamerat hid, og Herr Kamerat her! Jeg staar ved Gården, min Herre, og jeg gad gierne vide, hvad en Dragon kalder slet talt?“

„Min Herre, en Dragon holder enhver for slet, som fornærmer en rettskaffen Pige.“

„Min Engel, jeg vil ikke lære Dem at kiende Deres Mama og Deres Frøkens Søstre: men vær De saa god, og lær mig derfor ikke at kiende rettskafne Piger.“

„Min Herre, styr Dem, eller vi tales ved.“

„Jh ja, min Herr Ridder, det vil vi ogsaa, det vil vi ogsaa!“

„Børn, I maae Dievelen aannamme mig — brække Halsene, om I ellers vil være brave Karle,“ sagde den tykke Ritmester, skienfede

kede et Glas Burgunder, og tilbød sig at være Sekundant.

Dagen derpaa fik Garderofficeren en Udfordring, man stillede sig, man sloges med Pistoler; Lieutenanten af Garden kom ubeskadiget hjem, og Dragonen var skudt igennem den høire Arm.

Jungen blev derved haardere straffet, end den uskyldige og paa intet Ondt tænkende Augusta, som nu blev til en Fabel og til Spot for heele Residensen. Selv de bedste Folk traf paa Skuldrene over en Pige, for hvis Skyld to Officere havde slaaes.

De unge Kavalierere traf sig lidt efter lidt ud af Legationsraadindens Huus. Noget gjorde det, fordi de vare bekymrede for deres eget gode Navn, og andre, fordi de ingen Skyld ville have i, at Augustas gode Navn endnu skulle blive mere anseet.

Den gode Moder beklagede sin Uforsigtighed, Augusta bejamrede Tabet af sine Venner og Veninder, men trøstede sig imidlertid med sin Uskyldighed, adspredede sig med Arbeide og Bøger, og haabede paa Fremtiden. Men denne Fremtid lod sig længe vente.

Uden for Huset blev Moder og Datter modtagen med Koldsindighed, ja vel endogsaa med Modbydelighed. De vare nødsagede at afbryde alle gamle Forbindelser, fuldkommen at affige den store Verden, og leve i den største Gensomhed.

Saaledes blev Augusta fem og tyve Aar gammel, og hun var endnu i sin Moders Huus: hun blev endogsaa tredive Aar gammel, og hendes Skiebne havde endnu ikke forandret sig. Imidlertid gnavede hemmelig Kummer paa Moderens Sundhed, og endnu mere paa Datterens Indtagenhed,

Ende.

Endelig efter mange frugtesløse Underhandlinger, hvortil den gode Legationsraadinde med Tiden havde maattet nedlade sig, meldte sig en ung Mand af Fortienester, som havde faaet et godt Embede i en af Nabøestæderne, og var temmelig ubekiendt i Residensen. Augusta gav ham sin Haand, og hendes Moder, som allene syntes at have ønsket at see sin Datter forsoerget. Døde fire Uger efter Brylluppet.

Ikke længe derefter reiste den unge vel tilfreds værende Gemahl til Residensen, og kom paa et Kaffehuus, for at tale med en Ven, som han haabede at treffe der. Han satte sig gandske stille ikke langt fra et Bord, hvorved man drak Punsch, og hørte til hvad der blev talt.

„Veed I noget nyt? begyndte en af Punschgiesterne, den løse Augusta skal jo have giftet sig.“

„Legations-Raadens Datter?“ sagde den anden. „O det er jo allerede noget gammelt. — Nu ja, det vil vise sig, om der af en liderlig Pige endnu kan blive en god Kone.“

„Det er sandt,“ sagde den tredje, „Augusta har redelig brugt sine unge Aar.“

„Hun leve!“ sagde den fjerde, og stødte med Glasset.

„Hvem har da taget hende?“

„Jeg har vidst Navnet,“ sagde den anden igjen. „Han maae være en god ærlig Karl. Han skal ogsaa leve!“

Den ærlige Mand, hvis Sundhed, der blev drukket, sneg sig ganske sagte bort, og havde siden dette Dieblis ingen rolig Time mere.

Han

Han vendte tilbage: Augusta kom ham glad imøde, og forferdedes, da han udtrakke Armen for at holde hende fra sig. Hun spurgte kierligt, hvad der seilede ham? og fik intet Svar. Hun trak sig ydmyg tilbage, og troede, at han maatte have havt nogen Fortræd.

Men hans Opførsel forandrede sig ikke. Han iagttog daglig sine Forretninger, og saa gik han ud af Huset, og kom meget sildig hjem. Han skulde have martret Augusta mindre, dersom han havde gjort hende de bittreste Bebrei-
delse.

Endelig kunde hun ikke længer taale denne forhaanende Taushed. Hun oppebiede ham en Aften, faldt til hans Fødder, omarmede grædende hans Knæ, og besvoer ham, at han maatte sige hende, hvad hun havde begaaet.

„Slip mig, Madam!“ sagde han koldsin-
dig. „Havde man paa en vis Tid vidst Deres

forrige Levemaade, saa skulde De ikke i Dag have været i dette Hus."

Hun slap hans Knæ, sank til Jorden, blev uden Følelse bragt til Sengs, og laae to Dage derefter i en hidsig Feber, hvoraf hun nær havde død. Med megen Umage blev hun igien helbredet, men hendes Livs Rolighed var borte.

Hun sørgede i ubeskrivelige Lidelser, og forfaldt endelig i en Udtæring. Hendes Gemahl sørgede paa det ømmeste for hendes Vedligeholdelse, men han unddrog sig paa det halstarriaste fra hendes Alsyn og hendes Retsfærdiggjørelser. Hun havde ingen Veninde, i hvis Barm, hun kunde udtømme sin Jammer: hun var ubeskrivelig elendig.

En Dag, da der var Marked i Byen, lod en Skoemagerkone, hvis Navn var hende gandske ubekiendt, sig melde hos hende. Hun
lod

lod Konen komme ind, og satte sig op i Sengen.

„Madam, sagde Konen, veed De endnu, at De engang som Barn forærede en fattig Bettelpige Deres broderede Pampusser fra Deres egne Fædder? Jeg ville sælge Skoene til en Skoemager, og bringe min stakkels syge Moder Pengene.“

„Manden kaldte mig en Tasse, erkjendte sig i Deres Huus, og hørte, at jeg var ærlig. Han gav mig Penge, og gik hemmelig efter mig. Min Moder døde i det samme Øieblik, da han traadde ind. Jeg fik og jammrede mig, og han tog mig i sit Huus.“

„De gode Folk havde ifkun en eeneste Datter: de opdrage mig tilligemed hende som deres eget Barn.“

„Datteren vorte op og blev en meget dejlig Pige. Hvem der saae hende, forelskede sig i hende,

i hende, og man kaldte hende allene den smukke Schoemagerdatter. Hun havde idel fornemme Beilere, hun lod sig bringe paa Komedie af dem, hun talte med dem paa Dørren, og hun spadserede med dem paa Gaden om Aftenen."

„Det varede ikke længe, saa sagde Folk, hun levede en Smule frit. Det var nu virkelig ikke sandt; men, kiere Madam, man skal leve imellem Folk, altsaa maae man ogsaa beskymre sig om hvad de tale om en."

„Hvorledes gik det tilsidst? De fornemme Beilere bleve borte, og den smukke Schoemagerdatter var saaledes i Raabet, at hun tilsidst var glad, da hun fik en ung Mester, som kom tilreisende.

„Men siden efter erfarede Manden, snart et, snart et andet, og da blev der sandelig intet, got Egteskab. Den stakkels Kone græmmede sig ihjel, og for et Aar siden havde jeg Bryllup med hendes efterladte Enkemand. Jeg har
be

bestandig levet for mig selv i Stilhed, og min Mand bærer mig paa Hænderne."

"Og i Dag, Madam, er jeg her til Markedet, og saa har min Mand givet mig et Par Skoe med; og lader bede, De vil tage til Takke, og vil allene undertiden see paa Dem, dersom de skulde være for slette til Brug."

"Vi tænke hver Dag paa Dem, og ønske Dem tusinde Betsignelser, thi uden Dem, Madam, havde vi vist ikke lært at kiende hverandre."

Augusta kunde nu ikke udholde det læn-
ger. Hun rakte Haanden ud af Sengen,
var ikke i Stand til at tale og takkede den ær-
lige Kone med et Haandtryk, lod hende gaae
bort, og græd sig mæt.

Men den gode Kones troehiortede For-
tælling efterlod Braader i Augustas Hierte, som
gave hendes Livs Kræfter den sidste Rest.

To Aar efter hendes Giftermaal gjorde Græmmelsen en Ende paa hendes Liv. Den elskværdigste og uskyldigste Skabning under Solen døde, forhaanet af den heele Verden, affkyet af sine Veninder, og foragtet af sin Mand.

„Søstre! Søstre!“ sagde hun tusinde Gange i sin Elendighed, „at, det er ikke nok at være, man maae ogsaa synes!“

